

Urette kommer frem rundt omkring i Kommunerne, i nogen Grad vilde forsvinde, hvis der var Mulighed for noget saadant.

Jeg vil gerne efter disse mere almindelige Bemærkninger sige, at Lovforslaget, saaledes som det foreligger for os, jo ikke sætter store eller nye Problemer under Debat; det er ikke nye Principper, men derimod enkelte Forbedringer af teknisk Art, som Erfaringen har anvist gennem Aarene, der her søges indført, og det kan jeg for mit Vedkommende for saa vidt hilse med Tilfredshed. Derimod maa jeg selvfølgelig beklage, at Ministeren og Fler-tallet ikke er gaaet ind paa Betragtninger som dem, der er fremført af mit Partis Ordfører og fra Socialdemokraternes Side i det høje Folketing. Ifølge min Erfaring har en Forhøjelse af Procenten i mange Tilfælde vist sig at være absolut paakrævet. Det gælder dog ikke saa meget med Hensyn til Nedsættelse af Skattebeløb, idet jeg tror, at det med den nugældende Procent i Forbindelse med det frie Skøn lader sig gøre at ligne nogenlunde retfærdigt i saa Henseende. Derimod savner man i mange Tilfælde en Forhøjelse af Procenten, naar der er Tale om Forhøjelse af Skattebeløbet, nemlig hvor det drejer sig om en Beskatning af de store Indtægter. Der findes i næsten alle Kommuner en eller maaske flere Skatteydere, som man ikke er i Stand til at ramme tilstrækkeligt gennem den tilladte Forhøjelsesprocent, og hvis man var gaaet til en Forhøjelse af denne Procent, vilde man paa en ganske anden Maade, end Tilfældet er nu, have været i Stand til at ramme de enkelte store Skatteydere.

Der har i det høje Folketing været omtalt en Mængde andre Spørgsmaal, som jeg i øvrigt ikke skal komme ind paa, idet det neppe vilde føre til noget Resultat, og jeg er enig i den af ærede foregaaende Talere fremførte Betragtning, at man af Hensyn til det rent praktiske Ligningsarbejde i Kommunerne bør søge at faa Lovforslaget gennemført saa hurtigt som overhovedet muligt. Det er ikke med Urette, maa jeg dog have Lov til at sige, at Kravet om Beskatning af Formuebesiddelse har været fremført ret kraftigt i det andet høje Ting. Der er unægtelig ikke saa lidt Indignation til Stede rundt omkring, hvor en Mand, der er Ejer af en meget stor Kapital, paa Grund af den bestaaende Lovgivnings Fradragsbestemmelser er saaledes stillet, at han selv om han er Millionær og maaske lever under selv samme Forhold, som han har gjort tidligere — ikke kan aftvinges en eneste Øre i Kommuneskat, et Forhold,

som ogsaa jeg finder aldeles urimeligt. Her hjælper det nemlig ikke, at man for Landets Vedkommende har Bestemmelsen om Kildeartsbeskatning; naar der ikke foreligger Indtægt, hjælper Forhøjelsen ikke, i saa Fald er Bestemmelsen overhovedet ikke anvendelig. Jeg vilde derfor hilse det med Tilfredshed, om man kunde finde en eller anden Udvej til at beskatte dem, der saaledes, efter min Opfattelse ganske med Urette, slipper for at deltage i de kommunale Byrder, der paahviler Kommunens øvrige Beboere, i mange Tilfælde fordi de paagældende er store Arbejdsgivere, hvis Arbejdere foraarsager Udgifter for den Kommune, hvori de er bosiddende.

Hvad Erhvervsbeskatningen angaar, forstaar jeg godt, at det er en Sag, som især interesserer København, og de Tal, den ærede Ordfører for Socialdemokraterne (Peder Hedebøl) fremførte, var meget interessante og ret oplysende. Men ogsaa andre Steder paakræver Erhvervsbeskatningen Interesse. Jeg skal ikke gaa i Detailler, men blot sige, at jeg tror ikke, man naar til en rationel Ordning af vor Erhvervsbeskatning, medmindre man gaar over til et helt nyt Grundlag. Dette Grundlag skulde være, at man delte selve Indkomst-beløbet og gav Erhvervskommunen Lov til at beholde f. Eks. en Trediedel, medens de to Trediedele gik til Opholdskommunen — eller maaske omvendt, det drejer sig for mig ikke saa meget om, hvorledes man deler; man kunde maaske ogsaa sige, at Halvdelen gik til Erhvervskommunen og Halvdelen til Opholdskommunen. Den Indtægt, der stammer fra Erhvervskommunen, kunde man saa give vedkommende Kommunalbestyrelse Lov til at beskatte paa samme Maade som andre Indtægter i Kommunen. Jeg tror, at det var et rationelt Grundlag og et Grundlag, som man til syvende og sidst maa falde tilbage paa. Derved bliver man formentlig fri for alle disse Ting: Ligningsprocent, Skatteprocent o. s. v., som man nu har Besvær med at finde ud af i Kommunalbestyrelserne. Det er en Ordning, som hviler paa et reelt Grundlag, og den er lige til, saa at enhver kan forstaa den. Jeg ser ingen Grund til, at de, som har Erhverv i flere Kommuner, og som i Almindelighed er mere velstillede end andre, ikke skulde være udsat for Forhøjelser, eventuelt ogsaa for Nedsættelser, som alle andre Skatteborgere. Det vil, som sagt, være et rationelt Grundlag, og jeg tror, det tiltrænges, at man kommer ind paa en mere rationel Ordning.

Foranlediget ved en Bemærkning af